ÜLDKOHTU OTSUS (viies koda)

1. juuli 2010 *

Liidetud kohtuasjades T-568/08 ja T-573/08,

**Métropole télévision (M6),** asukoht Neuilly-sur-Seine (Prantsusmaa), esindajad: advokaat O. Freget, advokaat N. Chahid-Nouraï, advokaat R. Lazerges ja advokaat M. Potel,

**Télévision française 1 SA (TF1),** asukoht Boulogne-Billancourt (Prantsusmaa), esindajad: advokaat J.-P. Hordies ja advokaat C. Smits,

hagejad,

keda toetab

**Canal +,** asukoht Issy-les-Moulineaux (Prantsusmaa), esindaja: advokaat E. Guillaume,

menetlusse astuja,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

*versus*

**Euroopa Komisjon,** esindajad: B. Stromsky ja B. Martenczuk,

kostja,

keda toetavad

**Prantsuse Vabariik,** esindajad: G. de Bergues ja A.-L. Vendrolini, hiljem G. de Bergues ja L. Butel,

**France Télévisions,** asukoht Pariis (Prantsusmaa), esindajad: advokaat J.-P. Gunther, advokaat D. Tayar, advokaat A. Giraud ja advokaat S. Snoeck,

menetlusse astujad,

mille ese on nõuded tühistada komisjoni 16. juuli 2008. aasta otsus K(2008) 3506 lõplik, mis käsitleb Prantsuse Vabariigi abikava toetada France Télévisions SA omakapitali 150 miljoni euroga, ja nõuded teha komisjonile ettekirjutus avada ametlik uurimismenetlus,

ÜLDKOHUS (viies koda),

koosseisus: koja esimees M. Vilaras (ettekandja), kohtunikud M. Prek ja V. M. Ciucă,

kohtusekretär: ametnik T. Weiler,

arvestades kirjalikus menetluses ja 10. märtsi 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

**otsuse**

## Õiguslik raamistik

1 EÜ artiklis 16 on sätestatud:

„Ilma et see piiraks [EÜ] artiklite 73, 86 ja 87 kohaldamist ning arvestades kohta, mis liidu ühistes väärtustes kuulub üldist majandushuvi pakkuvatele teenustele, nagu ka nende osa ühiskondliku ja territoriaalse ühtekuuluvuse edendamisel, hoolitsevad ühendus ja liikmesriigid, igaüks oma vastavate volituste ja käesoleva lepingu kohaldamisala piires, et niisugused teenused toimiksid põhimõtete ja tingimuste alusel, mis võimaldavad neil täita oma ülesandeid."

2 EÜ artiklis 86 lõikes 2 on sätestatud:

„Ettevõtjad, kellele on antud üldist majandushuvi pakkuvate teenuste osutamine või kes on fiskaalmonopolid, alluvad käesoleva lepingu eeskirjadele, eriti

konkurentsieeskirjadele niivõrd, kuivõrd nimetatud eeskirjade kohaldamine juriidiliselt ega faktiliselt ei takista nendele määratud eriülesannete täitmist. Kaubanduse arengut ei tohi mõjutada määral, mis oleks vastuolus ühenduse huvidega."

3 EÜ artikli 87 lõikes 1 on sätestatud:

„Kui käesolevas lepingus ei ole sätestatud teisiti, on igasugune liikmesriigi poolt või riigi ressurssidest ükskõik missugusel kujul antav abi, mis kahjustab või ähvardab kahjustada konkurentsi, soodustades teatud ettevõtjaid või teatud kaupade tootmist, ühisturuga kokkusobimatu niivõrd, kuivõrd see kahjustab liikmesriikidevahelist kaubandust."

4 EÜ artiklis 311 on sätestatud:

„Käesolevale lepingule liikmesriikide ühisel kokkuleppel lisatud protokollid moodustavad selle lahutamatu osa."

5 Protokoll liikmesriikide avalik-õigusliku ringhäälingu kohta (EÜT 1997, C 340, lk 109; edaspidi „Amsterdami protokoll"), mis lisati EÜ asutamislepingusse selle lisana Amsterdami lepinguga, näeb ette:

„[Liikmesriigid,] võttes arvesse, et liikmesriikide avalik-õiguslik ringhääling on otseselt seotud iga ühiskonna demokraatlike, sotsiaalsete ja kultuuriliste vajadustega ning vajadusega säilitada meedia pluralism, on leppinud kokku järgmistes tõlgendavates sätetes, mis lisatakse [EÜ] asutamislepingule.

[EÜ] asutamislepingu sätted ei piira liikmesriikide pädevust rahastada avalik-õiguslikku ringhäälingut niivõrd, kuivõrd need summad määratakse ringhäälinguorganisatsioonide avaliku teenuse osutamiseks, nagu selle teeb ülesandeks, määratleb ja korraldab iga liikmesriik, ja niivõrd, kuivõrd selline rahastamine ei mõjuta kaubandustingimusi ega konkurentsi ühenduses määral, mis oleks vastuolus üldiste huvidega, kusjuures arvesse võetakse avaliku teenuse osutamist."

6 15. novembril 2001 avaldas komisjon teatise riigiabi eeskirjade kohaldamise kohta avalik-õigusliku ringhäälingu suhtes (EÜT C 320, lk 5; ELT eriväljaanne 08/02, lk 117; edaspidi „ringhäälinguteatis"), milles esitas põhimõtted, mida ta järgib EÜ artikli 87 ja EÜ artikli 86 lõike 2 kohaldamisel avalik-õiguslikule ringhäälingule antava riigiabi suhtes.

**Vaidluse aluseks olevad asjaolud**

7 France Télévisions on Prantsuse avalik-õiguslik äriühing, mis on loodud Prantsuse 1. augusti 2000. aasta seadusega 2000-719, millega muudeti 30. septembri 1986. aasta seadust sidevabaduse kohta (*Journal Officiel de la République Française* nr 177, 2.8.2000, lk 11903); talle kuuluvad järgmised avalik-õiguslikud kanalid: France 2, France 3, France 4, France 5, France Ô, ning RFO (Réseau France Outre-mer), mis ühendab Prantsuse ülemeredepartemangudes ja -territooriumidel saateid edastavaid avalik-õiguslikke tele- ja raadiokanaleid.

8 Pärast seda, kui Prantsuse Vabariigi president teatas 8. jaanuaril 2008 avalik-õiguslikus televisioonis telereklaami lõplikust kaotamisest, teatas Prantsuse Vabariik 11. juunil 2008 komisjonile oma kavast toetada France Télévisions'i omakapitali 150 miljoni euroga.

9 Komisjon palus 18. juunil 2008 Prantsuse Vabariigilt täiendavaid andmeid, mis edastati talle 26. juuni 2008. aasta kirjas.

10 Komisjon võttis 16. juulil 2008 vastu otsuse K(2008) 3506 lõplik, mis käsitleb Prantsuse Vabariigi abikava toetada äriühingu France Télévisions omakapitali 150 miljoni euroga (edaspidi „vaidlustatud otsus"). Kokkuvõtlik teatis selle otsuse kohta avaldati 23. septembri 2008. aasta Euroopa Liidu Teatajas (ELT C 242, lk 2).

11 Vaidlustatud otsuses märkis komisjon, et teatatud meede kuulub France Télévisions'i avaliku rahastamise üldisesse konteksti, mida juba käsitleti tema 10. detsembri 2003. aasta otsuses 2004/838/EÜ Prantsusmaa poolt France 2-le ja France 3-le

antud riigiabi kohta (ELT 2004, L 361, lk 21; edaspidi „10. detsembri 2003. aasta otsus") ja tema 20. aprilli 2005. aasta otsuses K(2005) 1166 lõplik, mis käsitleb France Télévisions'ile antud abi (abi E 10/2005 (endine C 60/1999) – Ringhäälingu loamaks – Prantsusmaa), mille kohta avaldati kokkuvõtlik teatis 30. septembri 2005. aasta Euroopa Liidu Teatajas (C 240, lk 20) (edaspidi „20. aprilli 2005. aasta otsus"), kuid oli neis otsustes käsitletud meetmetest eraldiseisev meede (vaidlustatud otsuse punkt 3).

12 Teatatud meetme hindamisel tuvastas komisjon, et riigiabi olemasolu tingimused, mis puudutasid sekkumist riigi poolt või riigi ressurssidest, liikmesriikidevahelise kaubanduse mõjutamist, soodustuse olemasolu ja lõpuks konkurentsi kahjustamist või selle ohtu, olid täidetud (vaidlustatud otsuse punktid 13–33), ning uuris seejärel riigiabi kooskõla ühisturuga vastavalt EÜ artikli 86 lõikele 2 (vaidlustatud otsuse punktid 34–50).

13 Selles raamistikus tuvastas komisjon, et on täidetud France Télévisions'i avaliku teenuse ülesande määratluse, andmise ja kontrolliga seotud tingimus (vaidlustatud otsuse punktid 36–42), ning uuris proportsionaalsuse tingimust (vaidlustatud otsuse punktid 43–49).

14 Sellega seoses märkis komisjon, et France Télévisions'i pakutava avaliku teenuse rahastamine tugines ringhäälinguteatise tähenduses segasüsteemile, kuna see hõlmas riigi vahendeid ja äritegevusest saadud tulu, ja et see teatis meenutas liikmesriikide põhimõttelist vabadust valida avaliku teenuse kohustuse rahastamise vahendeid ja lähtus põhimõttest, et selleks on üldiselt vajalik riigipoolne rahastamine, tingimusel

et riigiabi ei ületa avaliku teenuse ülesande täitmisega seotud puhaskulusid, võttes arvesse ka muud avaliku teenuse ülesande täitmisest saadavat otsest või kaudset tulu (vaidlustatud otsuse punkt 43).

15 Komisjon järeldas, et teatatud riigiabi, „mis on ette nähtud 150 miljoni euro suuruse toetusena omakapitali, üle[tas] üksnes ligi […] miljoni euro võrra juba tuvastatud […] miljoni euro suuruse reklaamitulu erinevuse 2008. aasta jaanuari ja juuni vahel saadud reklaamitulu ja 2007. aasta sama perioodi jaanuar–juuni reklaamitulu vahel". Ta lisab, et „arvestades valitsuse kinnitatud tahet kaotada avalik-õiguslikelt ekraanidelt reklaam, näi[s] selle suundumuse jätkumine piisavalt ootuspärane, et jõuda ettevõtja tehtud hinnangulise arvuni (millega Prantsuse ametiasutused nõustusid) […] miljonit eurot tulude kaotust terve 2008. aasta kohta" (vaidlustatud otsuse punkt 45).

16 Komisjon järeldas, et „selles kontekstis j[äid] France Télévisions'i kohustuste määratlus ja muud rahastamise allikad muutmata koos […] miljoni euro suuruse kulude tõusuga, mis Prantsuse ametiasutuste sõnul oli tingitud vajadusest luua uusi programme reklaamide kadumise asemele", ning leidis, et „reklaamitulu […] miljoni euro võrra vähenemine [võis] vähendada niivõrd äritegevusest saadud tulu, tõstes seega mehaaniliselt ja proportsionaalselt avaliku teenuse tegevuse puhaskulu, mida suurendatakse veel […] miljoni euro suuruse summa võrra, mis on vajalik täiendavate programmide loomiseks" (vaidlustatud otsuse punkt 46).

17 Komisjon leidis, et „selles olukorras ei [suutnud] täiendav 150 miljoni euro suurune toetus avalikest vahenditest ületada avaliku teenuse puhaskulu variatsioone, mis olid tingitud 2008. aastal reklaamitulu muutustest ja täiendavate programmide loomise

vajadusest", ja et „[s]eetõttu ei peaks kapitalitoetus kaasa tooma avaliku teenuse ülesande täitmisega seotud kulude liigset hüvitamist" (vaidlustatud otsuse punkt 47).

18 Komisjon märkis viitega Prantsuse Vabariigi kohustustele France Télévisions'i rahastamise muude meetmete raames, mida uuriti 20. aprilli 2005. aasta otsuses (vaidlustatud otsuse punkt 12), et „igal juhul [oli] France Télévisions'ile uute avalike vahendite andmine allutatud kohustusele, mille Prantsuse Vabariik on võtnud ja mis on väljendatud selle õigusnormides, et vältida seda, et avalikest vahenditest toetuste andmine tooks kaasa mis tahes avaliku teenuse puhaskulu liigse hüvitamise […]" (vaidlustatud otsuse punkt 48).

19 Komisjon mainis, et „käesoleva menetluse raames [olid] Prantsuse ametiasutused [talle] kinnitanud […], et neid sätteid kohaldatakse jätkuvalt" ja et „nad võt[sid] kohustuse kohaldada neid kavandatud kapitalitoetusele, et see määrataks nendele kuludele, mis tulenevad France Télévisions'i avaliku teenuse kohustustest". Komisjon lisas, et „[need] ametiasutused [võtsid] seega kohustuse kontrollida, et olukord on nii ja esitada [talle] aruanne […] hiljemalt kolm kuud pärast 2008. aasta majandusaasta aruande koostamist", ning mainis, et „seega tu[li] arvesse võtta France Télévisions'i reklaamitulu tegelik areng tervel 2008. aastal ja võimalikud programmikulutused, mis koormasid avaliku teenuse maksumust"(vaidlustatud otsuse punkt 49).

20 Eelnevat silmas pidades otsustas komisjon nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määruse (EÜ) 659/1999 (millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [EÜ] artikli [88] kohaldamiseks) (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339) artikli 4 lõike 3 raames mitte esitada vastuväiteid teatatud meetme kohta, kuna tegu oli EÜ artikli 86 lõike 2

alusel asutamislepinguga kooskõlas oleva abiga, ning otsustas, et Prantsuse Vabariik esitab talle hiljemalt kolm kuud pärast 2008. aasta majandusaasta aruande koostamist aruande selle abi tegeliku määramise kohta France Télévisions'i avaliku teenuse kohustuse rahastamiseks (vaidlustatud otsus, jaotis „5. Otsus").

**Menetlus ja poolte nõuded**

21 Hagejad Métropole télévision (M6) ja Télévision française 1 SA (TF1) esitasid käesoleva menetluse algatamiseks hagiavaldused, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse 17. detsembril 2008.

22 Üldkohtu viienda koja esimehe kahe 6. mai 2009. aasta määrusega sai Canal + loa menetlusse astumiseks kohtuasjas T-568/08 M6 nõuete toetuseks ja kohtuasjas T-573/08 TF1 nõuete toetuseks.

23 Üldkohtu viienda koja esimehe 22. juuni 2009. aasta nelja määrusega said Prantsuse Vabariik ja France Télévisions loa menetlusse astumiseks kohtuasjades T-568/08 ja T-573/08 komisjoni nõuete toetuseks.

24 Üldkohtu viienda koja esimehe 2. veebruari 2010. aasta määrusega liideti käesolevad kohtuasjad suuliseks menetlemiseks ja kohtuotsuse tegemiseks.

25 Canal + teatas 8. märtsi 2010. aasta kirjas Üldkohtule, et ta ei kavatse osaleda 10. märtsi 2010. aasta kohtuistungil.

26 Kohtuasjas T-568/08 palub M6 – keda toetab Canal +, välja arvatud kohtukulude osas – Üldkohtul:

– tunnistada hagi vastuvõetavaks ja põhjendatuks;

– tühistada vaidlustatud otsus;

– kohustada algatama ametlik uurimismenetlus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

27 Kohtuasjas T-573/08 palub TF1 – keda toetab Canal +, välja arvatud kohtukulude osas – Üldkohtul:

– tunnistada hagi vastuvõetavaks ja põhjendatuks;

– tühistada vaidlustatud otsus;

– kohustada algatama ametlik uurimismenetlus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

28 Mõlemas kohtuasjas T-568/08 ja T-573/08 palub komisjon, keda toetavad Prantsuse Vabariik ja France Télévisions, Üldkohtul:

– jätta hagi osaliselt vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja osaliselt põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

29 10. märtsi 2010. aasta kohtuistungil loobusid hagejad oma kolmandast nõudest, milles paluti Üldkohtul kohustada algatama ametlik uurimismenetlus; see kanti kohtuistungi protokolli.

**Õiguslik käsitlus**

30 M6 esitab kolm tühistamisväidet, mis käsitlevad esiteks tema menetlusõiguste rikkumist, teiseks komisjoni teabe ebapiisavust ja kolmandaks põhjendamiskohustuse rikkumist. TF1 esitab kaks tühistamisväidet, mis käsitlevad esiteks seda, et on rikutud kohustust algatada ametlik uurimismenetlus, kui esinevad tõsised raskused, ja teiseks põhjendamiskohustuse rikkumist.

31 M6 esimese tühistamisväite osas, mille vastuvõetavuse komisjon Üldkohtu kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti c alusel kahtluse alla seadis, tuleb järeldada, et see on vastuvõetav. Nimelt tuleb M6 esimest tühistamisväidet lugeda koostoimes selle hageja teise tühistamisväitega, milles on sisuliselt – nagu ka TF1 esimese väite puhul – palutud vaidlustatud otsuse tühistamist põhjusel, et esinesid tõsised raskused, mis oleksid nõudnud ametliku uurimismenetluse algatamist.

32 Selles olukorras tuleb alustada käesolevate hagide analüüsimist M6 esimese ja teise tühistamisväite ning TF1 esimese tühistamisväite kaudu.

*M6 esimene ja teine tühistamisväide ning TF1 esimene tühistamisväide, mis käsitlevad sisuliselt seda, et on rikutud kohustust algatada ametlik uurimismenetlus, kui esinevad tõsised raskused*

Poolte argumendid

33 Hagejad, keda toetab Canal +, väidavad, et vaidlustatud otsuses on rida ebatäpsusi ja ebaselgusi, millest ilmneb, et komisjon ei olnud piisavalt informeeritud ning ta ei olnud piisavalt uurinud nii konkreetseid majanduslikke kui ka õiguslikke asjaolusid, mis olid France Télévisions'i reklaamitulu kaotuse aluseks. Järelikult ei olnud komisjon suuteline tuvastama tõsiseid raskusi, mis oleksid tinginud ametliku uurimismenetluse algatamise.

34 Nende ebatäpsuste ja ebaselguste seas on esiteks komisjoni hinnangud, mille kohaselt „8. jaanuari 2008. aasta teade ja reklaami lõpliku kadumise kinnitamine [omasid] vahetut mõju France Télévisions'i rahalisele olukorrale" (vaidlustatud otsuse punkt 9), kuigi France Télévisions'i reklaamitulu kaotuse taga on tema uued üldised müügitingimused, mille vastuvõtmine oli selle ringhäälinguorganisatsiooni strateegiline viga. TF1 lisab, et teine põhjus France Télévisions'i reklaamitulu vähenemiseks oli Prantsusmaal juba enne 8. jaanuari 2008. aasta presidendi teadet eksisteerinud reklaamiaja müügi turutingimused, ja komisjon oli neist teadlik.

35 Arvestades neid komisjoni ekslikke hinnanguid põhjuse kohta, miks France Télévisions'i reklaamitulu vähenes, ei olnud komisjon võimeline tuvastama, et see langus oli tegelikult tingitud France Télévisions'i äripoliitika muutmisega seotud juhtimisveast; see asjaolu oleks võinud viia komisjoni järelduseni, et vaidlusalune toetus varjas tegelikkuses tegevusabi, mis pidi France Télévisions'i vabastama kuludest, mida see oleks tavapäraselt pidanud kandma oma jooksva juhtimise või tavapärase tegevuse raames, mida oleks saanud vaid erakorralistes tingimustes lubada.

36 Teiseks ei saanud komisjon mõistlikult kinnitada – analüüsimata täpselt käesoleva juhtumi tulusid ja kulutusi –, et reklaamitulu puudujääk tõstis „mehaaniliselt" avaliku teenuse puhaskulu (vaidlustatud otsuse punkt 46). Sellega seoses viidatakse ringhäälinguteatise punkti 49 viimasele lausele.

37 Kolmandaks on kahtlane komisjoni kinnitus vaidlustatud otsuse punktis 4, mille kohaselt „parandades kontserni rahavooge, pidi toetus seega võimaldama leida vajalikke investeeringuid, et täita tema avaliku teenuse ülesandeid, mille nõuetekohane täitmine oli Prantsuse ametiasutuste sõnul muutunud keeruliseks", sest võis kahtluse alla seada asjaolu, et pelk 37% kaotus 28%-st France Télévisions'i reklaamist pärinevatest vahenditest 2008. aasta esimesel poolel võiks mõjutada selle ettevõtja rahalist olukorda niivõrd, et 2008. aastal oleks avaliku teenuse nõuetekohane osutamine muutunud keeruliseks.

38 Neljandaks kinnitas komisjon (vaidlustatud otsuse punkt 9), et France Télévisions'i konkurendid „kohanda[sid] järk-järgult oma äripakkumisi reklaamijate püüdmiseks, pakkudes neile 2009. aastaks reklaamiaegu ja soodsaid hindasid tingimusel, et osa

France Télévisions'iga toiminud äritegevusest läheb neile üle juba 2008. aastal", kuigi hagejad ei olnud sugugi oma äripakkumisi kirjeldatud viisil muutnud.

39 Viiendaks ei võimaldanud komisjon endale vahendeid, et uurida, mis oli teatatud toetuse lõplik eesmärk. Nii väitis ta ise, et ta ei tea seda lõplikku eesmärki, kuna ta märkis, et „[France Télévisions'i] käsutusse antud uued vahendid pidid täiendama kontserni rahavooge, ilma et neid oleks ametlikult määratud". Selline käitumine ei vasta komisjoni kontrollipädevuse nõuetekohasele kasutamisele. Ta ei oleks pidanud leppima Prantsuse valitsuse kinnitustega ja oleks pidanud uurima, kas antud abi vastas tõepoolest proportsionaalsuse põhimõtte nõuetele. Tegevusabi on abi, mis toetab reklaamikampaaniaid ja turu-uuringuid, mis on mõeldud ettevõtja toodete turustamiseks.

40 Kokkuvõttes ei olnud komisjonil kogu vajalikku informatsiooni, et teatatud abi nõuetekohaselt uurida, ning ta ei veendunud, et teave, mis oli talle edastatud seoses France Télévisions'i reklaamitulu kaotamise põhjustega, oli usaldusväärne; see viis omakorda selleni, et komisjon ei tuvastanud tõsiseid hindamisraskusi, mis oleksid pidanud viima ametliku uurimismenetluse algatamiseni.

41 Lõpuks annab asjaolu, et hinnang abile ja selle kooskõlale ühisturuga kestis vaid kolm nädalat, mis on ebatavaliselt lühike, ja et komisjon võttis Prantsuse ametiasutustega vaid korra ühendust, alust karta, et komisjon üritas ära kasutada esialgse menetluse läbipaistmatust, et jätta kiiresti kõrvale või ignoreerida olulisi raskusi, mis oleksid õigustanud ametliku uurimismenetluse algatamist. Kuna komisjon ei konsulteerinud huvitatud pooltega, siis rikkus ta võistlevuse põhimõtet.

42 Mis puudutab komisjoni argumenti, et tulude vähenemise ja programmide loomisega seotud kulude tõusu ulatusele vaidlustatud otsuses antud hinnangut ei vaidlustatud, siis vastab TF1, et selline vaidlustamine oleks olnud vastuvõetamatu, kuna see puudutas teatatud abi ühisturuga kokkusobivusele antud hinnangut ning oleks seega ületanud tema hagi raamid, mis piirdusid tema menetlusõiguste kaitsega. Selle hagiga ei üritata eelkõige kahtluse alla seada komisjoni hinnanguid vaidlustatud otsuses, vaid tõendada, et nende hinnangute aluseks olnud elemendid ei olnud täpsed ning et nendega nõustuti neid täpsustamata või kontrollimata, mistõttu komisjoni uurimine oli ebapiisav ja osaline.

43 Komisjon, keda toetavad Prantsuse Vabariik ja France Télévisions, vaidleb hagejate argumentidele vastu.

44 Mis puudutab kõigepealt hagejate argumente, et vaidlustatud otsus tugines sisulistele ebatäpsustele ja ebapiisavale teabele, siis märgib komisjon, et sellised argumendid saavad olla tulemuslikud üksnes siis, kui vaidlustatud otsuses need ebatäpsused ka tegelikult esinevad või kui see otsus sellisele ebapiisavale teabele tugines, kui komisjon pidi neid ebatäpsusi ja ebapiisavusi teadma ja kui need olid lõpuks määravad tema abi kokkusobivusele antud hinnangus.

45 Mis puudutab esiteks vaidlustatud otsuse väidetavat sisulist ebatäpsust seoses France Télévisions'i reklaamitulu kaotuse põhjusega, siis ei ole see nimetatud kaotuse põhjus või põhjused, vaid nende ulatuse ning programmidega seotud täiendavate kulude tõus olid vaidlustatud otsuse selgitamiseks määravad.

46 Komisjoni sõnul ei vaidlusta hagejad reklaamitulu kaotuse ulatust ega ka France Télévisions'i programmidega seotud täiendavate kulude tõusu 2008. aastal ning nad ei väida ka, et komisjonil oleks pidanud nende küsimuste osas tekkima kahtlused.

47 Hagejad suunavad oma kriitika asjaoludele, mis on tegelikult komisjoni põhjenduste ülesehituse seisukohast kõrvalise tähtsusega; need põhjendused tuginevad vaidlustatud otsuse punktis 45 peamiselt selle otsuse punktis 10 tehtud vahejäreldusele, mida hagejad sugugi ei ole vaidlustanud. Hagejad tõlgendavad neid elemente ka isoleeritult, kuigi neid täpsustavad vaidlustatud otsuse teised lõigud.

48 Nii ei kinnitanud komisjon, et vaid 8. jaanuari 2008. aasta teade selgitas kogu reklaamitulu vähenemist, ega välistanud ka seda, et sellel vähenemisel võivad olla muud põhjused. Siiski ei saa eitada, et see teade võis veenda reklaamijaid nende reklaamide edastamiseks pöörduma teiste teenuseosutajate poole. Komisjon lisab täiesti teisejärgulisena, et hagejate argumendid ei tõenda, et reklaamitulu vähenemine oli peamiselt tingitud asjaoludest, mis ei ole selle teatega seotud.

49 Lõpuks väidab komisjon, et nagu vaidlustatud otsuses tehtud viited 10. detsembri 2003. aasta ja 20. aprilli 2005. aasta otsustele näitavad, ei jätnud komisjon – vastupidi TF1 väidetele – sugugi hindamata talle edastatud andmeid nende kontekstis.

50 Hagejate argument, et täielik informatsioon reklaami kaotuse kohta oli vajalik, kuna tegevusabi ei saanud anda, et varjata France Télévisions'i reklaamitegevuse juhtimisvigu, või et selliseid vigu tuli karistada sellega, et ei anta reklaamitulu asemel avalikke

vahendeid, mis olid ometi vajalikud avaliku teenuse osutamiseks, tugineb vaidlustatud otsuse ja ringhäälinguteatise ekslikule tõlgendamisele. Komisjon märgib, et EÜ artikli 86 lõige 2 lubab nimelt avaliku teenuse tegevuskulude hüvitamist ja et ringhäälinguteatis näeb ette, et peab veenduma avaliku rahastamise proportsionaalsuses nende kuludega võrreldes, vältides igasugust liigset hüvitamist, mida komisjon käesolevas asjas tegi. Ringhäälinguteatis ei reserveeri riigiabi vaid hästi juhitud ettevõtjatele. Isegi kui avaliku teenuse rahastamisvajadus on tingitud juhtimisvigadest, võib see rahastamisvajadus anda alust riigiabi andmiseks, kui avaliku teenuse puhaskulu ei hüvitata liigselt ja kui kõik teised ringhäälinguteatises esitatud tingimused on täidetud. Sellest tuleneb, et komisjonil ei olnud põhjust pidada talle kättesaadavat teavet ebapiisavaks, et hinnata abi kokkusobivust.

51 Mis puudutab teiseks argumenti, et analüüsimata täpselt käesoleva juhtumi tulusid ja kulutusi, ei oleks ta saanud mõistlikult kinnitada, et reklaamitulu puudujääk tõstis „mehaaniliselt" ja proportsionaalselt avaliku teenuse puhaskulu (vaidlustatud otsuse punkt 46), siis väidab komisjon, et France Télévisions'i äritegevuse puhaskasumi lühiajaline areng sõltus vahetult tema reklaamitulu arengust ning ükski asjaolu ei võimaldanud järeldada, et selle äritegevuse kulu võis tuntavalt muutuda vaidlustatud otsuses käsitletud 2008. aastal. Seega oli õige, et äritulude vähenemine kahandas sedavõrd äritegevuse puhaskasumit ning tõstis „mehaaniliselt" avaliku teenuse puhaskulu. Komisjon tuvastas seega õigesti tulevikku suunatud hinnangu raames need kulud ja kulutused, ilma et see mõjutaks *a posteriori* hinnangut, nagu näitab ka vaidlustatud otsuse punkt 49.

52 Mis puudutab kolmandaks kinnitust, mis väidetavalt on ebatäpne ja mille kohaselt oli toetus vajalik selleks, et France Télévisions leiaks vajalikke investeeringuid täitmaks oma avaliku teenuse ülesannet, mille nõuetekohane täitmine oli Prantsuse ametiasutuste sõnul muutunud raskeks, siis märgib komisjon, et vaidlust ei ole selles, et France Télévisions'i reklaamitulu arvatav kaotus 2008. aastal oli ligi 5% tema käibest, ega ka selles, et ta pidi kandma suuremaid programmikulusid reklaami kadumise tõttu.

53 See tulude vähenemine ja uued programmikulud viisid „mehaaniliselt" avaliku teenuse puhaskulu tõusuni rohkem kui 300 miljoni euro võrra, mis oli seega oluliselt kõrgem teatatud toetuse summast, kui aasta esimese kuue kuu jooksul täheldatud suundumus jätkub.

54 Selline olukord oli ilmselgelt problemaatiline, kuna arvestades Prantsuse Vabariigi kohustusi hoiduda sellest, et avalikest vahenditest tehtud toetused tooksid kaasa avaliku teenuse puhaskulu mis tahes liigse hüvitamise, näitasid kõik tõendid, et France Télévisions ei olnud võimeline üksnes riigi poolt talle antud vahendite abiga ja ilma teatatud toetuseta selle avaliku teenuse puhaskulude tõusuga toime tulema. Selles olukorras ei saa TF1 alusetult väita, et kõnealune olukord ei saanud mõjutada France Télévisions'i rahalist olukorda niivõrd, et muuta keeruliseks avaliku teenuse ülesande nõuetekohane täitmine alates 2008. aastast.

55 Mis puudutab neljandaks väidetavalt ebatäpset kinnitust, et France Télévisions'i konkurendid kohandasid järk-järgult oma äripakkumisi, et püüda reklaamijaid, pakkudes neile 2009. aastaks eelistingimusi, kui osa France Télévisions'iga toimunud äritegevusest läheb neile üle juba 2008. aastal, siis märgib komisjon, et üks konkureeriv

ettevõtja teavitas teda sellest käitumisest ühe koosoleku ajal, mis toimus 29. mail 2008, enne kõnealusest abikavast teatamist.

56 See käitumine, mis on „mõistlik" ja mille osas jäi komisjon igatahes ettevaatlikuks, oli igal juhul vaid ühe täiendava ja lisapõhjenduse aluseks. Nii jäid reklaamitulu languse ulatust käsitlevad märkused kehtima, isegi kui ei oleks täielikult tõendatud, et France Télévisions'i konkurentide pakkumised olid kohandatud nii, et püüda selle ettevõtja turuosasid. Komisjon väidab, et seega ei olnud vaja seda teavet allutada võistlevuse põhimõttele ja et M6 argument ei saa selles küsimuses kaasa tuua vaidlustatud otsuse tühistamist, sest see ei puuduta kõnealuse otsuse põhjenduste olulist osa.

57 Mis puudutab viiendaks argumenti, et teatatud abi eesmärgi osas oli teave ebapiisav ja see ebapiisavus tõi väidetavalt kaasa ohu, et lubatakse tegevusabi sellisele tegevusele, mis ei olnud osa avalikust teenusest, siis väidab komisjon, et esiteks oli selle toetuse summa (150 miljonit eurot) algusest peale palju madalam reklaamitulu hinnangulisest kaotusest ja programmikulude tõusust 2008. aastal (300 miljonit eurot), ja täiendavalt võttis Prantsuse Vabariik oma kohustusega kooskõlas vastu sätted, et vältida seda, et avalikest vahenditest antud abi kaudu hüvitatakse liigselt avaliku teenuse puhaskulust. Lõpuks ei olnud käsitletud abi mõeldud reklaamikampaaniate ja turu-uuringute toetamiseks, vaid avaliku teenuse puhaskulu hüvitamiseks.

58 Mis puudutab seejärel hagejate argumente, mis käsitlesid esialgse uurimismenetluse kestust ja asjaolusid, siis märgib komisjon, et selle menetluse lühidus ei saa iseenesest olla tõend tõsiste raskuste kohta, vaid on pigem märk selle menetluse – mis on oma

laadilt lühike – nõuetekohasest kulgemisest. Määruse nr 659/1999 artikli 4 lõige 5 ei keela tal sugugi teha otsust vähema kui kahe kuu jooksul.

59 Siiski märgib komisjon, et teda informeeriti kavandatud meetmetest ammu enne nendest teatamist 11. juunil 2008, kuna ajakirjandus oli kommenteerinud Prantsuse valitsuse kavasid 2008. aasta esimesel poolel ning Prantsuse ametiasutuste ja komisjoni vahel sõlmiti mitteametlikud kontaktid 2008. aasta mais. Seega teadis ta hästi France Télévisions'i rahastamise konteksti, võttes arvesse tema varasemaid otsuseid selle avalik-õigusliku ringhäälinguorganisatsiooni rahastamise kohta. Meetme uurimine kestis praktikas enam kui seitse nädalat, millest viis nädalat pärast teatamist, ja selles ei ole midagi ebatavalist. Lõpuks oli kavandatud meede piisavalt lihtne ning selle analüüsi ei saa lugeda keerukaks.

Üldkohtu hinnang

60 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud menetlus möödapääsmatu, kui komisjonil on tõsiseid raskusi selle hindamisel, kas abi on ühisturuga kokkusobiv. Seega võib komisjon piirduda riigiabi suhtes positiivse otsuse tegemisel EÜ artikli 88 lõikes 3 sätestatud esialgse uurimise etapiga üksnes siis, kui ta on esmase uurimise lõpus veendunud, et see abi on asutamislepinguga kokkusobiv. Samas kui see esmane uurimine veenis komisjoni vastupidises või ei võimaldanud ületada kõiki raskusi, mis tekkisid selle abi ühisturuga kokkusobivuse hindamisel, on komisjonil kohustus küsida kõiki vajalikke selgitusi ja algatada selles osas EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud menetlus (Euroopa Kohtu 20. märtsi 1984. aasta

otsus kohtuasjas 84/82: Saksamaa *vs.* komisjon, EKL 1984, lk 1451, punkt 13; 19. mai 1993. aasta otsus kohtuasjas C-198/91: Cook *vs.* komisjon, EKL 1993, lk I-2487, punkt 29; 15. juuni 1993. aasta otsus kohtuasjas C-225/91: Matra *vs.* komisjon, EKL 1993, lk I-3203, punkt 33, ja 2. aprilli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-431/07 P: Bouygues ja Bouygues Télécom *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-2665, punkt 61; vt samuti Üldkohtu 18. septembri 1995. aasta otsus kohtuasjas T-49/93: SIDE *vs.* komisjon, EKL 1995, lk II-2501, punkt 58).

61 Tõsiste raskuste mõiste on objektiivset laadi. Selliste raskuste tuvastamiseks tuleb neid otsida nii vaidlustatud akti vastuvõtmise tingimustest kui ka hinnangutest, millele komisjon tugines, kui ta otsustas vaidlusaluse abi kokkusobivuse üle ühisturuga (eespool punktis 60 viidatud kohtuotsus Bouygues ja Bouygues Télécom *vs.* komisjon, punkt 63, ja eespool punktis 60 viidatud kohtuotsus SIDE *vs.* komisjon, punkt 60). Sellest tuleneb, et Üldkohtu seaduslikkuse kontroll tõsiste raskuste olemasolu üle ületab oma laadilt ilmse kaalutlusvea analüüsi (Üldkohtu 15. märtsi 2001. aasta otsus kohtuasjas T-73/98: Prayon-Rupel *vs.* komisjon, EKL 2001, lk II-867, punkt 47; vt selle kohta eespool punktis 60 viidatud kohtuotsus Cook *vs.* komisjon, punktid 31–38, ja eespool punktis 60 viidatud kohtuotsus Matra *vs.* komisjon, punktid 34–39; eespool punktis 60 viidatud Üldkohtu otsus SIDE *vs.* komisjon, punktid 60–75, ja Üldkohtu 15. septembri 1998. aasta otsus kohtuasjas T-11/95: BP Chemicals *vs.* komisjon, EKL 1998, lk II-3235, punktid 164–200).

62 Lisaks tuleb meenutada, et kuigi mingi riigi meede, millega rahastatakse avalikku teenust, kujutab endast riigiabi EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses, võib selle meetme siiski kuulutada ühisturuga kokkusobivaks, kui see täidab EÜ artikli 86 lõikes 2 ette nähtud erandi kohaldamise tingimused.

63 Ringhäälinguteatise punktis 57 märkis komisjon seoses riigi rahastamisega, mis on vajalik avaliku teenuse osutamiseks, et „[s]elle [kriteeriumi] järgimise tagamiseks ei tohi riigiabi ületada avaliku teenuse eesmärgi täitmisega seotud netokulusid, võttes arvesse ka muud avaliku teenuse eesmärgi täitmisest saadavat otsest või kaudset tulu". Komisjon lisas, et „[s]eetõttu tuleb abi proportsionaalsuse hindamisel arvesse võtta puhaskasu, mida avaliku teenuse väline tegevus saab seoses avalike teenuste osutamisega".

64 Käesolevas asjas tuvastas komisjon, et Prantsuse Vabariigi teatatud 150 miljoni euro suurune toetus ei „suutnud ületada avaliku teenuse puhaskulu variatsioone, mis olid tingitud 2008. aastal reklaamitulu muutustest ja täiendavate programmide loomise vajadusest" (vaidlustatud otsuse punkt 47).

65 Tuleb märkida, et komisjon võis õigustatult sellise järelduse teha ning tuletada sellest, et ei esinenud tõsiseid raskusi seoses kõnealuse meetme kooskõlaga ühisturuga EÜ artikli 86 lõike 2 alusel, et see võiks õigustada EÜ artikli 88 lõikes 2 sätestatud ametliku uurimismenetluse algatamist.

66 Nimelt tuleb märkida, et vaidlusaluseks meetmeks oleva omakapitali toetuse summa on palju madalam hinnangulisest täiendava puhaskulu kogusummast, mis tuleneb vaidlustatud otsuse punktis 46 esitatud arvudest ja mis on selle otsuse avalikustatud versioonis kustutatud.

67 Esiteks tuleb märkida, et oma hagiavaldustes ei vaidlustanud hagejad kordagi seda täiendava puhaskulu summat ega esitanud ühtegi taotlust, et komisjon esitaks sellise vaidlustamise eesmärgil vaidlustatud otsuse konfidentsiaalse versiooni.

68 Hagejad ei vaidlustanud isegi asjaolu – mis tuleneb ometi vaidlustatud otsuse avaldatud versioonist –, et reklaamitulu kaotuse hinnanguline summa 2008. aasta eest ja täiendavate programmide vajadused ületasid vähemalt 150 miljonit eurot.

69 Kostja vastuses märkis komisjon – kes tõi otsesõnu välja, et hagejad ei ole seda vaidlustanud –, et reklaamitulu muutuste ja programmide loomise vajaduste hinnanguline summa, mis tuleneb vaidlustatud otsuse punktis 46 esitatud arvudest ja mis on selle otsuse avalikustatud versioonis kustutatud, ulatus enam kui 300 miljoni euroni.

70 Repliikides ei vaidlustanud hagejad kordagi seda 300 miljoni euro suurust summat.

71 Vastupidi – TF1 tunnistas otsesõnu seda vaidlustamise puudumist, väites, et selline vaidlustamine, kuna see oleks vaidlustanud abi kokkusobivuse, oleks olnud seega vastuvõetamatu sellise hagi raames, milles nagu käesolevas asjas taotleti vaid menetlusõiguste kaitset (vt eespool punkt 42).

72 Tuleb siiski märkida, et vastupidi TF1 väidetele ei oleks käesoleva hagi ese teda sugugi takistanud vaidlustamast komisjoni hinnangulist summat 2008. aasta täiendava puhaskulu kohta, kui ta oleks seda soovinud. Nimelt tuleneb kohtupraktikast, et

asjaoluga, et Üldkohus ei saa tõsise raskuse olemasolu korral ja arvestades komisjoni ainupädevust hinnata riigiabi kokkusobivust ühisturuga, asendada komisjoni hinnangut enda omaga, ei ole sugugi vastuolus huvitatud isikute õigus esitada oma menetlusõiguste kaitseks esitatud tühistamishagi toetuseks argumente, millega vaidlustatakse abi kokkusobivust, ning Üldkohus peab neid argumente hindama tõsise raskuse olemasolu seisukohast (vt selle kohta Üldkohtu 13. jaanuari 2004. aasta otsus kohtuasjas T-158/99: Thermenhotel Stoiser Franz jt *vs.* komisjon, EKL 2004, lk II-1, punkt 91; 4. juuli 2007. aasta otsus kohtuasjas T-475/04: Bouygues ja Bouygues Télécom *vs.* komisjon, EKL 2007, lk II-2097, punkt 93; 20. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas T-375/03: Fachvereinigung Mineralfaserindustrie *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 67, ja 12. veebruari 2008. aasta otsus kohtuasjas T-289/03: BUPA jt *vs.* komisjon, EKL 2008, lk II-81, punkt 333).

73 Seega ja vastupidi TF1 väitele oleks tema soovi korral olnud täiesti vastuvõetav vaidlustada komisjoni poolt vaidlustatud otsuses tehtud hinnang avaliku teenuse puhaskulude tõusu summa kohta, mille komisjon oli otsesõnu oma kostja vastuses välja toonud.

74 M6 aga isegi ei reageerinud repliigis komisjoni poolt kostja vastuses tehtud järeldusele, mis puudutas seda, et ta ei olnud vaidlustanud komisjoni poolt vaidlustatud otsuses tehtud hinnangut avaliku teenuse puhaskulude tõusu summa kohta.

75 M6 väitis alles kohtuistungil, et ta jättis hagiavalduses komisjoni hinnangu vaidlustamata seetõttu, et ta lihtsalt ei teadnud kõnealuseid summasid ja sai neist teada alles kohtuistungil. Teisisõnu, kuna vaidlustatud otsus avaldati neid summasid esitamata,

siis oli M6-il võimatu vaidlustada seda, et komisjonil oleks pidanud selles osas tekkima tõsised kahtlused, või seda isegi ainult väita.

76 Üldkohus leiab siiski, et sõltumata asjaolust, et see argument, mis on hilinenult esitatud, on kodukorra artikli 48 lõike 2 alusel vastuvõetamatu, on ka igal juhul põhjendamata.

77 Kui M6-il oleks vastavalt oma väidetele olnud kavatsus oma tühistamishagis tuginеda hinnangule, mille komisjon tegi vaidlustatud otsuses täiendavate puhaskulude summa kohta, ei oleks miski takistanud tal seda summat oma hagiavalduses vaidlustada, esitades koos sellega taotluse menetlust korraldava meetme või uurimismeetme kohta, et komisjon esitaks talle vaidlustatud otsuse konfidentsiaalse versiooni, kui komisjon ei olnud seda versiooni esitanud. Lisaks ei takistanud miski M6-il väita vähemalt seda, et reklaamitulu languse ja programmikulude tõusu summa oli madalam kui teatatud toetuse summa 150 miljonit eurot või et vähemalt pidi esinema tõsiseid kahtlusi selle osas.

78 Nii M6 kui ka TF1 ei vaidlustanud seda oma menetlusdokumentides ega esitanud sellist taotlust.

79 Seega eksib M6, kui ta üritab olukorras, kus talle heidetakse ette, et ta ei vaidlustanud avaliku teenuse puhaskulu tõusu hinnangut, selgitada kohtuistungil seda vaidlustamata jätmist asjaoludega, et mis seda sugugi ei põhjenda ja mida ta oleks soovi korral võinud ise vabalt muuta.

80 Eelnevatest kaalutlustest ilmneb, et ei TF1 ega M6 ei vaidlusta oma hagiavaldustes avaliku teenuse 2008. aasta täiendavate puhaskulude hinnangulist summat, kuigi üksi õiguslik ega faktiline asjaolu ei võtnud pooltelt seda võimalust, kui nad oleks soovinud seda vaidlustada.

81 Peale eespool esitatud piisavate järelduste ei jää Üldkohtu üle muud, kui märkida, et hagejatel oli juba enne oma hagiavalduste esitamist teavet, mis veenis neid France Télévisions'i reklaamitulu languse ulatuses aastal 2008. Sellest asjaolust võib piisada, et selgitada, et hagejad ei üritanud vaidlustada komisjoni poolt vaidlustatud otsuses tehtud hinnangut avaliku teenuse puhaskulu tõusu kohta, vaid suunasid oma kriitika selle otsuse teistele asjaoludele.

82 Nii oli asjaolude toimumise ajal üldteada, et France Télévisions'i reklaamitulu oli 2008. aastal oluliselt langenud. Sellel ajal ajakirjanduses avaldatud artiklid, mille M6 ja TF1 on esitanud oma hagiavalduste lisas, toovad seega välja olulise languse France Télévisions'i reklaamitulus.

83 Lisaks oli M6-il ja TF1-il peale nende ajakirjandusest pärit andmete ka oma hagi esitamise ajal 2008. aasta detsembris muud teavet, mis rõhutas reklaamitulu languse ulatust.

84 Seega ilmneb 2008. aastal ühe konsultatsiooniettevõtja poolt koostatud eratelekanalite ühenduse (mille asutasid M6, Canal + ja TF1) aruandest, mille TF1 esitas oma hagiavalduse lisas, et 2008. aasta esimesel poolaastal langesid investeeringud France Télévisions'i reklaami 37% võrra.

85 M6 ja TF1, samuti ka Canal + mainivad oma kirjalikes avaldustes eelmises punktis viidatud aruandes esinevat protsendimäära 37% kui France Télévisions'i reklaamitulu langust 2008. aasta esimesel poolaastal.

86 Lisaks on samas aruandes märgitud, et France 2, France 3 ja France 5 iga-aastase reklaamitulu summat, väljaspool piirkondlikke katkestusi, mis ulatus 2007. aastal 638 miljoni euroni, tuli 2008. aastal vähendada 510 miljoni euroni, st aastas 20% vähem (128 miljonit eurot).

87 Sõltumata neist kaalutlustest, mis puudutavad hagejatele oma hagide esitamise ajal kättesaadavat teavet, ei ole hagejad 2008. aastal avaliku teenuse kulude tõusu summat (300 miljonit eurot) sellegipoolest kordagi konkreetselt vaidlustanud, ja seda ilma mingi kehtiva põhjenduseta, nagu on eespool punktis 80 kokkuvõtlikult sedastatud.

88 Teiseks väidavad hagejad ekslikult (vt eespool punkt 36) oma selle argumendiga seoses, millega nad üritavad tõendada komisjoni teabe ja tema teostatud uurimise ebapiisavust, et komisjon ei saanud vaidlustatud otsuse punktis 46 kinnitada – analüüsimata täpselt käesoleva juhtumi tulusid ja kulutusi –, et reklaamitulu puudujääk tõstis „mehaaniliselt" avaliku teenuse puhaskulu. Selle väite toetuseks viitavad nad ringhäälinguteatise punkti 49 viimasele lausele.

89 Ringhäälinguteatise punkti 49 viimases lauses on märgitud, et „[a]inult tulude ja kulutuste asjakohase jaotuse alusel on võimalik kindlaks teha, kas riiklik rahastamine piirdub tegelikult avaliku teenuse osutamise netokuludega ja on seega [EÜ] artikli 86

lõike 2 alusel vastuvõetav". See lause rõhutab vajadust jälgida avaliku teenuse netokulude kindlaksmääramisel seda, et avaliku teenuse kulude hulka ei loetaks kulutusi, mis ei ole selle teenusega seotud, ja et ei jäetaks avaliku teenuse brutokuludest maha arvamata sellest avalikust teenusest otseselt või kaudselt saadud tulu.

90 Kui komisjon leidis vaidlustatud otsuse punktis 46, et „reklaamitulu […] miljoni euro võrra vähenemine võib vähendada niivõrd äritegevusest saadud tulu", väljendas ta kokkuvõtlikult, kuid selgelt seisukohta, et arvatava reklaamitulu vähenemisega 2008. aastal ei kaasnenud sellega seotud ärikulutuste nii suurt langust, mis võis takistada proportsionaalse seose loomist selle tulu vähenemise ja äritegevusest saadud puhaskasumi vahel, ja seega ka tulu vähenemise ja avaliku teenuse puhaskulude tõusu vahel.

91 Vastupidi sellele, mida hagejad väitsid viitega ringhäälinguteatise punktile 49, ei määratlenud komisjon seega reklaamitulu saamiseks tehtud kulutusi avaliku teenuse kuludena, ega järeldanud ka, et tulud, mida France Télévisions oma reklaamiaja müümiselt sai, ei olnud seotud avaliku teenusega.

92 Kuigi komisjon ei esitanud vaidlustatud otsuse punktis 46 asjaolusid nende elementide kohta, mis viisid ta oma seisukoha võtmiseni, esinevad need elemendid siiski vaidlustatud otsuses ning sellest ilmneb, et komisjon leidis põhjendatult, et 2008. aastal ei olnud oodata mingit olulist langust ärikulutustes.

93 Pärast seda, kui komisjon märkis, et „[France Télévisions'i] kontsernil oli kõigil 2003. ja 2007. aasta vahelistel aastatel kasum" (vaidlustatud otsuse punkt 8), tuvastas ta sisuliselt suure languse äritegevusest saadud puhastulus alates 2008. aasta algusest. Nii järeldas komisjon, et reklaamitulu langus „raskendas rahavoogude olukorda, mis 2008. aastal muutus struktuuriliselt negatiivseks" (vaidlustatud otsuse punkt 10). Ta märkis, et kui see langus „peaks jätkuma tervel 2008. aastal, siis leiab France Télévisions, kellega nõustuvad Prantsuse ametiasutused, et ta jõuaks […] 2008. aastal […] kahjumisse" (vaidlustatud otsuse punkt 10). Lisaks tuvastas komisjon, et teatatud toetusega üritati katta reklaamitulu „järsku ja ettearvamatut [vähenemist], nagu näitab France Télévisions'i 2008. aasta esialgne eelarve, mis koostati oletuste põhjal, kus sugugi sellist vähenemist arvesse ei võetud" (vaidlustatud otsuse punkt 21).

94 Nendest 2008. aasta juulis tehtud ja tollal kättesaadavatele andmetele tuginevatest komisjoni järeldustest ilmneb sisuliselt, et France Télévisions'i reklaamitulu langusega alates aasta algusest ei kaasnenud mingit olulist vähenemist nendes ärikulutustes, mis olid seotud France Télévisions'i reklaamitegevusega, ja et ei olnud tõsiselt ootuspärane, et 2008. aasta teisel poolaastal oleks võimalik hoida kokku reklaamiaja müügikulude pealt.

95 Teisisõnu ilmneb vaidlustatud otsuses esitatud asjaoludest piisavalt, et komisjonil oli alust järeldada, et 2008. aastal – mida teatatud toetus ainsana käsitles – ei olnud põhjendatult oodata mingit kokkuhoidu ärikulutustes, mis takistaks järeldada proportsionaalset seost äritulude languse ja puhastulu languse vahel.

96 Järelikult ei ole põhjendatud argument, et komisjon ei saanud kinnitada – nagu ta vaidlustatud otsuses tegi –, et 2008. aasta reklaamitulu puudujääk tõstis „mehaaniliselt" avaliku teenuse puhaskulu.

97 Üldkohus märgib siiski, et M6 ning ka TF1 või Canal +, kes on ometi eraõiguslike ringhäälinguorganisatsioonidena teadlikud televisioonis reklaamiaja turustamise mehhanismidest ja süsteemidest, väidavad vaid, et konkreetselt oli oodata France Télévisions'i ärikulutuste märgatavat vähenemist, mis on vastuolus sellise proportsionaalsuse seose loomisega äritulude languse ja äritegevusest saadud puhaskasumi languse vahel.

98 Kokkuvõttes ei ole kordagi vaidlustatud mitte üksnes komisjoni poolt vaidlustatud otsuses antud hinnangut 2008. aasta avaliku teenuse kulude tõusu summale (300 miljonit eurot) (vt eespool punktid 67–87), vaid seda summat ei ole tõsiselt kahtluse alla seatud ka hagejate selle argumendi hindamise raames, mis käsitles proportsionaalset seost France Télévisions'i äritulu languse ja äritegevusest saadud puhaskasumi languse vahel, mida komisjon järeldas (vt eespool punktid 88–97).

99 Arvestades kõiki eelnevaid kaalutlusi, mis käsitlevad avaliku teenuse puhkaskulu hinnangulise 300 miljoni euro suuruse tõusu vaidlustamata või kahtluse alla seadmata jätmist, tuleb järeldada, et komisjonil ei saanud teatatud toetuse summat (150 miljonit eurot) arvestades tekkida mingit kahtlust proportsionaalsuse kriteeriumi täitmise osas.

100 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hagejate esitatud argumendid.

101 Mis puudutab TF1 kinnitust (vt eespool punkt 37), et võis kahtluse alla seada asjaolu, et 2008. aasta esimesel poolel pelk 37% kaotus 28%-st France Télévisions'i reklaamist pärinevatest vahenditest võiks mõjutada selle ettevõtja rahalist olukorda niivõrd, et 2008. aastal oleks avaliku teenuse nõuetekohane osutamine muutunud keeruliseks, siis on see väide esiteks kinnitamata ja teiseks ei võta see arvesse asjaolu, mida eespool punktis 99 meenutati ja mis käsitles erinevust esiteks 2008. aasta avaliku teenuse puhaskulude tõusu hinnangulise ja vaidlustamata summa ja teiseks teatatud toetuse summa vahel.

102 Mis puudutab hagejate väiteid (vt eespool punktis 34 ja 38), et vaidlustatud otsuses on ebatäpsused esiteks seoses sellega, et 2008. aasta esimesel poolaastal oli reklaamitulu langus tingitud mitte niivõrd 8. jaanuari 2008. aasta teatest, kuivõrd reklaamituru tingimustest või hoopis France Télévisions'i ekslikust äristrateegiast, ja teiseks seoses sellega, et ei ilmnenud, et France Télévisions'i konkurendid olid kohandanud oma kaubanduspoliitikat komisjoni kirjeldatud viisil, siis need väited – isegi kui need osutuksid tõendatuks – ei muuda olukorda, et reklaamitulu langes 2008. aasta esimesel poolaastal, et see suundumus võis põhjendatud ootuspärasusega jätkuda 2008. aasta teises poolaastas ja et esines vajadus täiendavate programmide järele. Järelikult ei sea need väited sugugi kahtluse alla komisjoni poolt vaidlustatud otsuses esitatud hinnangulist avaliku teenuse 2008. aasta netokulude tõusu, mida hagejad muuseas ei vaidlustanud.

103 Mis puudutab hagejate argumente (vt eespool punkt 35), et kuna komisjon ei tunnistanud, et reklaamitulu langus tulenes peamiselt France Télévisions'i väidetavast veast oma 2008. aasta kaubanduspoliitika määratlemisel, siis ei olnud ta võimeline

tuvastama tõsise raskuse olemasolu, mis puudutas asjaolu, et rahaline toetus varjas tegelikkuses tegevusabi, mis pidi France Télévisions'i vabastama kuludest, mida see oleks tavapäraselt pidanud kandma oma jooksva juhtimise või tavapärase tegevuse raames, mida oleks saanud vaid erakorralistes tingimustes lubada, siis tuleb need tagasi lükata.

104 Nimelt on France Télévisions'i tegevus reklaamiaja müümisel äritegevus, mis küll tugineb France Télévisions'i poolt oma avaliku teenuse ülesande raames edastatud avaliku teenuse programmidele, kuid ei ole siiski sugugi avaliku teenuse osutamise tegevus. Ringhäälinguteatises on selle kohta märgitud, et „[e]hkki avalik-õiguslikud ringhäälinguorganisatsioonid võivad tegelda äritegevusega, näiteks reklaamiaja müügiga tulu saamise eesmärgil, ei saa sellist tegevust üldjuhul käsitleda osana avaliku teenuse osutamisest" (ringhäälinguteatise punkti 36 viimane lause).

105 See, et avalik-õiguslik ringhäälinguorganisatsioon sellise äritegevusega tegeleb, tuleneb konkreetse liikmesriigi valikust, mis on tehtud temale selles valdkonnas Amsterdami protokolliga tunnustatud pädevuse raames kasutada avalik-õiguslike telekanalite reklaamiaja müüki, et vähendada riigi kulutusi avalik-õigusliku ringhäälingu rahastamisel.

106 Prantsuse Vabariigi teatatud rahaline toetus, mille komisjon heaks kiitis, ei olnud sugugi mõeldud rahastamaks seda äritegevust, mis seisnes reklaamiaja müümises. Seega ja vastupidi M6 väidetele ei olnud see abi selle tegevuse toetuseks mõeldud tegevusabi. Selle eesmärk ei olnud rahastada reklaamikampaaniaid võimalikele reklaamiostjatele, turu-uuringuid France Télévisions'i kaubanduspoliitika kohta või mis tahes muid kulutusi, mis oli seotud France Télévisions'i äritegevusega.

107 See abi oli vastupidi otsesõnu ja ainuüksi suunatud selle avalik-õigusliku ringhäälinguorganisatsiooni tagatava ringhäälingu avaliku teenuse kulude katmiseks. Need kulud, milleks komisjon hindas (ja mida ei vaidlustatud) 300 miljonit eurot, on esiteks France Télévisions'i 2008. aasta avaliku teenuse kulude see osa, mille kõnealusel aastal reklaamitulu langus jättis rahastamata, ja teiseks täiendavate programmide kulud, mis olid 2008. aastal tingitud France Télévisions'is telereklaami kaotamisest.

108 Asjaolu, et osa nendest kuludest, mis jäi 2008. aastal riigi kanda, tuleneb madalamatest reklaamituludest, ei muuda asjaolu, et tegu on vaieldamatult avaliku teenuse kuludega, mis on selle teenuse huvides tekkinud. Nende kulude laadi arvestades ei saa kõnealust liikmesriiki nende kulude rahastamise tagamisel takistada, sest nii võetaks temalt talle EÜ artiklis 16 ja Amsterdami protokollis liikmesriikidele antud pädevus määratleda ja rahastada avalik-õiguslikku ringhäälingut.

109 Seetõttu on hagejate seisukoht, et avalikku teenust osutava ringhäälinguorganisatsiooni väiksemat väidetavat majanduslikku tõhusust sellise äritegevuse raames, mis seisnes reklaamiaja müümises, tuleb karistada avaliku teenuse puhaskulude ebapiisava katmisega – mis on seega kokkusobimatu „avaliku teenuse osutamise[ga], nagu selle teeb ülesandeks, määratleb ja korraldab iga liikmesriik" (vt Amsterdami protokoll) –, on otseses vastuolus asutamislepingu sätete ja täpsemalt Amsterdami protokolliga.

110 Tuleb märkida, et olukord oleks olnud täiesti erinev, kui hagejad oleksid esitanud tõendi, et esinesid tõsised kahtlused teatatud abi tegeliku eesmärgi osas ja täpsemalt siis, kui oleks tulnud karta, et seda toetust kasutatakse eesmärgivastaselt, et toetada France Télévisions'i äritegevust.

111 Nimelt sellises olukorras ja nagu on märgitud ringhäälinguteatises, oleks olnud oht, et see „näitab avaliku teenuse osutamise kohustuse ülemäärast hüvitamist, mõjutab „kaubandustingimusi ja konkurentsi ühenduses määral, mis on vastuolus üldiste huvidega", ning rikub [Amsterdami] protokolli sätteid" (ringhäälinguteatise punkt 58 lõpp).

112 Seega ei oleks komisjonil olnud võimalik teha otsust – nagu käesolevas asjas – mitte esitada vastuväiteid määruse nr 659/1999 artikli 4 lõike 3 alusel. Komisjon oleks pidanud algatama ametliku uurimismenetluse.

113 Siiski ei ole tõendatud, et komisjonil oleks pidanud tekkima sellised kahtlused. Kõige enam on väidetud, et komisjon ei teinud endale kättesaadavaks vahendeid saada teada teatatud toetuse lõplikku sihtmärki (vt eespool punkt 39), mida väidetavalt väljendas tema märkus, et teatatud toetus pidi „täiendama kontserni rahavooge, ilma et seda oleks ametlikult määratud" (vaidlustatud otsuse punkt 11).

114 Tuleb siiski märkida, et vaidlustatud otsusest ilmneb selgelt, et sõltumata teatatud toetuse France Télévisions'i arvele määramise täpsetest eeskirjadest, oli Prantsuse Vabariik teatanud sellest toetusest, mis tehti France Télévisions'i omakapitali suurendamise vormis, üksnes seetõttu, et kõnealune avalik-õiguslik ringhäälinguorganisatsioon pidi seda kasutama avaliku teenuse ainueesmärgil.

115 Seega meenutas komisjon otsesõnu Prantsuse Vabariigi kohustusi, mille ta oli võtnud menetluse raames, mille tagajärjel tehti 20. aprilli 2005. aasta otsus, ja mis olid üle kantud Prantsuse õigusnormidesse, et välitda igasuguste avaliku teenuse puhaskulude liigset hüvitamist (vaidlustatud otsuse punkt 48). Komisjon võttis teatavaks, et Prantsuse ametiasutused olid kinnitanud, et neid sätteid kohaldati käesolevas asjas ja et ametiasutused kohustusid kohaldama neid, et suunata rahaline toetus nendesse kulutustesse, mis tulenevad France Télévisions'i avaliku teenuse kohustustest (vaidlustatud otsuse punkt 49).

116 Lõpuks otsustas komisjon otsesõnu, et Prantsuse Vabariik esitab talle aruande teatatud toetuse tegelikust suunamisest France Télévisions'i avaliku teenuse kohustuste rahastamiseks hiljemalt kolm kuud pärast 2008. aasta majandusaasta aruande koostamist (vaidlustatud otsuse punkt 49 ja pealkirja „5. Otsus" teises lõigus esitatud arutluskäik).

117 Nendes tingimustes ja arvestades komisjoni võetud ettevaatusabinõusid nii rahalise abi konkreetse kasutuse kui ka selle kasutuse *a posteriori* kontrolli kohta, ei olnud komisjonil vaidlustatud otsuse tegemise ajal mingit põhjust karta, et seda toetust – mis on pealegi palju madalam hüvitatavate täiendavate puhaskulude hinnangulisest summast – kasutatakse muuks otstarbeks kui avalik-õigusliku ringhäälingu rahastamine.

118 Kokkuvõttes vaidlevad hagejad ekslikult vastu kõnealusele rahalisele toetusele – tuginedes France Télévisions'i väidetavale majanduslikule ebatõhususele avaliku teenusega mitteseotud äritegevuse harrastamisel –, kuigi puuduvad mis tahes põhjused karta, et kõnealune toetus ristsubsideeriks ka seda äritegevust.

119 Eelnevate kaalutluste alusel tuleb tagasi lükata ka M6-i viide Üldkohtu 16. märtsi 2004. aasta otsusele kohtuasjas T-157/01: Danske Busvognmænd *vs.* komisjon (EKL 2004, lk II-917, edaspidi „Danske kohtuotsus"), mis käsitles muude meetmete hulgas ka toetuse näol antud abi vedajale, kellega oli sõlmitud avaliku teenuse osutamise leping vastavalt nõukogu 26. juuni 1969. aasta määruse (EMÜ) nr 1191/69 raudtee-, maantee- ja siseveetranspordis osutatavate avalike teenuste kontseptsioonist tulenevaid kohustusi puudutavate liikmesriikidepoolsete meetmete kohta (EÜT L 156, lk 1; ELT eriväljaanne 07/01, lk 19) (muudetud kujul) artikli 1 lõikele 4.

120 Nimelt kui käesolevas asjas puudutas Prantsuse Vabariigi teatatud 150 miljoni euro suurune rahaline abi nimelt ja üksnes avaliku teenuse kulude hüvitamist (need kulud olid siiski oluliselt kõrgemad sellest toetusest), siis eespool punktis 119 viidatud Danske kohtuotsuse aluseks olnud asjas lisati vaidlusalune abi lepingujärgsele tasule, mille kõnealune ettevõtja oli vabatahtlikult vastu võtnud Taani ametiasutuste poolt temaga sõlmitud avaliku teenuse lepingute täitmise eest (eespool punktis 119 viidatud Danske kohtuotsus, punkt 88). Teisisõnu oli eespool punktis 119 viidatud Danske kohtuotsuse aluseks olnud asjas tegu määrusega nr 1191/69 (muudetud kujul) kehtestatud lepingulise süsteemiga võrreldes liigse hüvitamisega.

121 Lisaks, kuigi komisjonil oli vaidlustatud otsuses tehtud ettevaatusabinõude ja tagatisi arvestades mõistlikult alust välistada mis tahes oht, et rahalist toetust kasutatakse ristsubsideerimaks France Télévisions'i äritegevust, siis seevastu eespool punktis 119 viidatud Danske kohtuotsuse aluseks olnud asjas toetas vaidlusalune abi kõnealuse vedaja äritegevust. Nimelt oli selle abi eesmärk täpselt võimaldada käsitletud ettevõtjal jätkata oma äritegevust, vaatamata puudujääkidele, mis olid tingitud avaliku teenuse lepingutest, mille ta oli sõlminud ja mille sõlmimiseks ta oli konkureerinud oma konkurentidega ja võitnud, nõustudes mittekasumlike tariifitingimustega (vt selle kohta eespool punktis 119 viidatud Danske kohtuotsus, punktid 80, 87 ja 88).

122 Seega ja erinevalt käesoleva juhtumi rahalisest toetusest – millega soovitakse üksnes hüvitada avalik-õigusliku ringhäälingu puhaskulusid, välistades sellest igasuguse ärieesmärgi, ja mis ei mõjuta seega üldise huvi vastaselt konkurentsi ega kaubandust telereklaami aja müügi turul – mõjutas eespool punktis 119 viidatud Danske kohtuotsuse aluseks olnud asjas käsitletud abi vahetult konkurentsi transporditurul.

123 Lõpuks tuleb meenutada, et veoteenuste osutamist ei saa võrrelda avalik-õigusliku ringhäälinguga. Nimelt, kuigi veoteenuste osutamine on sellisena vaieldamatult majandustegevus, mida iseloomustab konkurents, ja avalik-õiguslik veoteenuse osutamine on üldist majandushuvi pakkuv teenus (edaspidi „ÜMPT"), siis seevastu avalik-õigusliku ringhäälingu määratlemine ÜMPT-na, mitte aga üldist majandusvälist huvi esindava teenusena tuleneb pigem avaliku ringhäälinguteenuse *de facto* mõjust ringhäälingusektorile – mida muidu iseloomustab konkurents ja turule orienteeritus – kui avaliku ringhäälinguteenuse väidetavast kommertsaspektist (Üldkohtu 26. juuni 2008. aasta otsus kohtuasjas T-442/03: SIC *vs.* komisjon, EKL 2008, lk II-1161, punkt 153).

124 Nagu Amsterdami protokollist nähtub, on avalik-õiguslik ringhääling „otseselt seotud iga ühiskonna demokraatlike, sotsiaalsete ja kultuuriliste vajadustega". Samamoodi on nõukogu ja liikmesriikide 25. jaanuari 1999. aasta resolutsioonis avalik-õigusliku ringhäälingu kohta (EÜT C 30, lk 1) öeldud, et kõnealuse avaliku teenuse osutamine, „arvestades selle kultuurilisi, sotsiaalseid ja demokraatlikke ülesandeid, mille eesmärk on üldine heaolu, on märkimisväärse tähtsusega demokraatia, pluralismi, sotsiaalse ühtekuuluvuse ning kultuurilise ja keelelise mitmekesisuse tagamisel" (resolutsiooni põhjendus B) (eespool punktis 123 viidatud kohtuotsus SIC *vs.* komisjon, punkt 153).

125 Need kaalutlused selgitavad ja õigustavad seda, et liikmesriigid leppisid Amsterdami protokollis kokku, et „[EÜ] asutamislepingu sätted ei piira liikmesriikide pädevust

rahastada avalik-õiguslikku ringhäälingut niivõrd, kuivõrd need summad määratakse ringhäälinguorganisatsioonide avaliku teenuse osutamiseks, nagu selle teeb ülesandeks, määratleb ja korraldab iga liikmesriik, ja niivõrd, kuivõrd selline rahastamine ei mõjuta kaubandustingimusi ega konkurentsi ühenduses määral, mis oleks vastuolus üldiste huvidega, kusjuures arvesse võetakse avaliku teenuse osutamist".

126 Käesolevas asjas ei ole sugugi tõendatud, et komisjonil oleks pidanud tekkima kahtlused kõnealuse rahalise toetuse eesmärgi või mõju kohta. Tal ei olnud ühtegi kahtlust, et see toetus oli France Télévisions'ile antud vaid selleks, et ta saaks „täita avaliku teenuse ülesannet, mis talle oli pandud, määratletud ja korraldatud [Prantsuse Vabariigi] poolt". Lisaks ei olnud vaidlustatud otsuses igasuguse ristsubsideerimise vältimiseks võetud ettevaatusabinõusid arvestades ühtegi kahtlust, et see rahastamine ei suutnud „[muuta] kaubandustingimusi ja konkurentsi ühenduses vastuolus üldise huviga".

127 Mis puudutab seejärel M6-i viidet kohtuistungil eespool punktis 72 viidatud kohtuotsuse BUPA jt *vs.* komisjon punktile 249, mis puudutas neljandat tingimust Euroopa Kohtu 24. juuli 2003. aasta otsuse kohtuasjas C-280/00: Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg (EKL 2003, lk I-7747, edaspidi „Altmarki kohtuotsus") punktides 88–93 käsitletud neljast tingimusest (edaspidi „Altmarki tingimused"), siis tuleb märkida sarnaselt komisjoniga, et M6 on selle viite ekslikult teinud.

128 Nimelt see M6-i viide, mis on tehtud eesmärgiga väita, et Altmarki neljas tingimus täpsustas EÜ artikli 86 lõikes 2 esitatud erandi andmist, tugineb segadusele nende tingimuste osas, mis määravad riigiabi määratlemise EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses,

ja nende tingimuste osas, mida kasutatakse, et hinnata abi kooskõla EÜ artikli 86 lõike 2 alusel.

129 Sellega seoses tuleb meenutada, et Altmarki tingimuste ainus eesmärk on asjaomase meetme määratlemine riigiabina, et tuvastada, kas esineb kohustus teatada meetmest komisjonile uue abi hüpoteesi korral või teha selle institutsiooniga olemasoleva abi korral koostööd (Üldkohtu 11. märtsi 2009. aasta otsus kohtuasjas T-354/05: TF1 *vs.* komisjon, EKL 2009, lk II-471, punktid 130 ja 131, ja Üldkohtu 25. novembri 2009. määrus kohtuasjas T-87/09: Andersen *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus veel avaldamata, punkt 57).

130 Lisaks kuulub eespool punktis 72 viidatud kohtuotsuse BUPA jt *vs.* komisjon punkt 249, mis puudutab Altmarki neljandat tingimust, täpselt Üldkohtu hinnangusse kõnealuse meetme määratlemise kohta riigiabina (see hinnang on eespool viidatud kohtuotsuse BUPA jt *vs.* komisjon punktides 161–258), mitte Üldkohtu hinnangusse EÜ artikli 82 lõikes 2 ette nähtud erandi kohaldamise kohta (see hinnang on eespool viidatud kohtuotsuse BUPA jt *vs.* komisjon punktides 259–310).

131 Eelnevatest kaalutlustest tuleneb, et M6-i viide eespool punktis 72 viidatud kohtuotsusele BUPA jt *vs.* komisjon tugineb sellele, et aetakse segi Altmarki test, mille eesmärk on teha kindlaks riigiabi olemasolu EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses, ning EÜ artikli 86 lõike 2 kohane test, mis võimaldab välja selgitada, kas meedet, mis kujutab endast riigiabi, võib käsitada ühisturuga kokkusobivana (eespool punktis 129 viidatud kohtuotsus TF1 *vs.* komisjon, punkt 140).

132 Mis puudutab seda, et M6 väidab kohtuistungil, et EÜ artikli 86 lõige 2 hõlmas tingimuse, et avaliku teenuse osutamine peab olema majanduslikult tõhus, siis tuleb märkida esiteks, et see väide on käesolevas asjas ainetu ja teiseks on see igal juhul vale.

133 Mis puudutab esiteks selle väite ainetust käesolevas asjas, siis piisab märkimisest, et France Télévisions'i majanduslikku tõhusust ringhäälingu ÜMPT pakkumisel ei ole käesolevates hagides vaidlustatud ega isegi mainitud. Nimelt ei ole kordagi väidetud, et France Télévisions võiks täita oma avaliku teenuse kohustusi madalama kuluga.

134 Käesolevates hagides vaidlustatakse vaid France Télévisions'i majanduslik tõhusus ühe äritegevuse raames – telereklaami müük –, mis küll osaleb ringhäälingu ÜMPT rahastamises, kuid ei kuulu siiski kuidagi selle ÜMPT alla.

135 Isegi kui France Télévisions oleks olnud oma reklaamiaja müümist puudutavas äritegevuses ebatõhus (nagu hagejad väidavad, kuigi see äriühing vaidleb sellele ametlikult vastu), ei võtaks see asjaolu kuidagi Prantsuse Vabariigilt tema pädevust ja õigust tagada ringhäälingu ÜMPT rahastamist (vt eespool punktid 104–109), kuna piisavad ettevaatusabinõud olid võetud, et mõistlikult välistada igasugust äritegevuse ristsubsideerimise ohtu (vt eespool punktid 110–117).

136 Mis puudutab teiseks küsimust, kas EÜ artikli 86 lõige 2 hõlmab avaliku teenuse ülesande saanud ettevõtja majandusliku tõhususe kohustust selle teenuse osutamisel, siis tuleb märkida, et selle sätte kohaselt ettevõtjad, kellele on antud ÜMPT osutamine, alluvad konkurentsieeskirjadele niivõrd, kuivõrd nimetatud eeskirjade kohaldamine

juriidiliselt või faktiliselt ei takista nendele määratud eriülesannete täitmist, tingimusel et kaubanduse arengut ei tohi mõjutada määral, mis oleks vastuolus ühenduse huviga (Euroopa Kohtu 19. märtsi 1991. aasta otsus kohtuasjas C-202/88: Prantsusmaa *vs.* komisjon, EKL 1991, lk I-1223, punkt 11; 23. oktoobri 1997. aasta otsus kohtuasjas C-157/94: komisjon *vs.* Madalmaad, EKL 1997, lk I-5699, punkt 28; 21. septembri 1999. aasta otsus kohtuasjas C-67/96: Albany, EKL 1999, lk I-5751, punkt 102, ja 17. mai 2001. aasta otsus kohtuasjas C-340/99: TNT Traco, EKL 2001, lk I-4109, punkt 52).

137 Lubades teatavatel tingimustel erandeid asutamislepingu üldnormidest, on EÜ artikli 86 lõike 2 eesmärk sobitada liikmesriikide huvi kasutada teatavaid ettevõtjaid, eriti avalikus sektoris, majandus- või sotsiaalpoliitika instrumendina ühenduse huviga, et järgitaks konkurentsieeskirju ja säilitataks ühisturu ühtsus (eespool punktis 136 viidatud kohtuotsused Prantsusmaa *vs.* komisjon, punkt 12; komisjon *vs.* Madalmaad, punkt 39, ja Albany, punkt 103).

138 Samuti tuleb meenutada, et EÜ artikli 86 lõike 2 kohaldamine ei eelda, et oleks ohus selle ettevõtja finantstasakaal või majanduslik elujõulisus, kellele on usaldatud ÜMPT osutamine. On piisav, kui vaidlusaluste õiguste puudumisel ei ole ettevõtjal võimalik täita talle usaldatud konkreetseid ülesandeid, mis on määratletud tema suhtes kehtestatud kohustuste ja piirangutega, või et nende õiguste säilitamine on vajalik, et nende omanik saaks täita üldise majandushuviga seotud ülesandeid, mis on talle määratud, majanduslikult vastuvõetavatel tingimustel (eespool punktis 136 viidatud Euroopa Kohtu otsused komisjon *vs.* Madalmaad, punktid 52 ja 53; Albany, punkt 107; TNT Traco, punkt 54, ja Euroopa Kohtu 15. novembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-162/06: International Mail Spain, EKL 2007, lk I-9911, punkt 35; vt samuti selle kohta Euroopa Kohtu 19. mai 1993. aasta otsus kohtuasjas C-320/91: Corbeau, EKL 1993, lk I-2533, punktid 14–16).

139 Lisaks ei ole komisjonil pädevust olukorras, kus puuduvad ühenduse harmoneeritud õigusnormid selles valdkonnas (nagu käesolevas asjas), võtta seisukohta avalik-õiguslikule operaatorile (*exploitant public*) pandud avaliku teenuse ülesande ulatuse kohta,

nimelt selle teenusega seotud kulude taseme kohta, ega sellega seoses siseriiklike ametiasutuste tehtud poliitiliste valikute mõistlikkuse kohta, ega ka avalik-õigusliku operaatori majandusliku tõhususe kohta (vt selle kohta kohtujurist Tesauro ettepanek eespool punktis 138 viidatud kohtuasjas Corbeau, EKL 1993, lk I-2548, punkt 16, ja kohtujurist Tizzano ettepanek Euroopa Kohtu 22. novembri 2001. aasta otsusele kohtuasjas C-53/00: Ferring, EKL 2001, lk I-9067, lk I-9069, punkt 51; Üldkohtu 27. veebruari 1997. aasta otsus kohtuasjas T-106/95: FFSA jt *vs.* komisjon, EKL 1997, lk II-229, punkt 108).

140 Sellest tuleneb, et küsimus, kas ringhäälingu ÜMPT eest vastutav ettevõtja võiks täita neid ülesandeid väiksema kuluga, ei oma tähtsust siis, kui hinnatakse riigi poolt selle teenuse rahastamise kokkusobivust ühenduse riigiabi käsitlevate eeskirjadega. EÜ artikli 86 lõikega 2 soovitakse abi proportsionaalsuse hindamisega vältida seda, et sellele ÜMPT eest vastutavale ettevõtjale võimaldataks rahastamist, mis ületab avaliku teenuse puhaskulud.

141 Eelnevatest kaalutlustest ilmneb, et esiteks ei ole France Télévisions'i majanduslik tõhusus ringhäälingu ÜMPT pakkumisel käesolevas asjas vaatluse all (vt eespool punktid 133–135), aga teiseks ei oma see majanduslik tõhusus igal juhul tähtsust, kui hinnatakse rahalise toetuse kooskõla ühisturuga vastavalt EÜ artikli 86 lõikele 2.

142 Mis puudutab lõpuks hagejate kriitikat, mis tugineb esialgse uurimismenetluse kestusele ja asjaolule, et komisjon võttis Prantsuse ametiasutustega vaid ühel korral ühendust (vt eespool punkt 41), siis ei ole need asjaolud sugugi kaudseks tõendiks tõsise raskuse kohta, vaid väljendavad pigem – nagu komisjon ka väitis – asjaolu, et käesolevas asjas teatatud meetme kooskõla uurimine ühisturuga ei tekitanud mingeid erilisi raskusi.

143 Kui abi ühisturuga kokkusobivuse hindamisel puuduvad tõsised raskused, siis ei kehtesta ei asutamislepingu ükski säte ega ka ükski teine õigusnorm komisjonile kohustust toimida erinevalt sellest, kuidas ta toimis EÜ artikli 88 lõike 3 järgses esialgses uurimismenetluses, ega täpsemalt kohustust kuulata ära huvitatud isikud, mida ta oleks pidanud tegema EÜ artikli 88 lõike 3 järgse ametliku uurimismenetluse raames (vt selle kohta eespool punktis 72 viidatud kohtuotsus Thermenhotel Stoiser Franz jt *vs.* komisjon, punkt 90). Seetõttu väidavad hagejad ekslikult, et komisjon rikkus võistlevuse põhimõtet, kuna ta ei konsulteerinud huvitatud pooltega.

144 Arvestades eelnevaid kaalutlusi, millest ilmneb, et teatatud meetme hindamisel ei ilmnenud komisjonile kättesaadava piisava informatsiooni alusel ühtegi tõsist raskust, tuleb käesolevad väited tagasi lükata.

*M6-i kolmas väide ja TF1-i teine väide, et on rikutud põhjendamiskohustust*

Poolte argumendid

145 TF1, keda toetab Canal +, väidab, et kuna komisjon ei kogunud vajalikku teavet ega kaalunud talle juba kättesaadavat teavet, siis on vaidlustatud otsuse põhjendused lünklikud.

146 Lisaks on sobimatud ja ebapiisavad vaidlustatud otsuse põhjendused, mis käsitlevad France Télévisions'i ärivahendite asendamist avalike vahenditega reklaamitulu kogu kaotuse osas. Nimelt ilmneb komisjoni varasematest seisukohtadest, et avaliku teenuse brutokulust võib maha arvata vaid puhastulu, mis on otseselt või kaudselt seotud avaliku teenuse täitmisega (vt ringhäälinguteatise punkt 57 ja komisjoni 15. oktoobri 2003. aasta otsuse 2004/339/EÜ, mis käsitleb Itaalia meetmeid RAI SpA kasuks (ELT 2004, L 119, lk 1, edaspidi „RAI otsus"), punkt 123). Avaliku teenusega mitteseotud äritulud tuleb jätta äritegevuseks ning neid ei saa maha arvata avaliku teenuse brutokulutustest. Väide, et eraõiguslike vahendite langus tõstab „mehaaniliselt ja proportsionaalselt" avaliku teenuse tegevuse puhaskulu, ei võta seda eristamist arvesse.

147 Repliigis täpsustab TF1, et kuna äritulu mõiste viitab käibele, mitte aga ärikohustuste puhastulule, siis näib komisjon eelmises punktis viidatud seisukohaga tunnistavat – erinevalt oma varasematest seisukohavõttudest –, et vaidlusalune toetus võib hüvitada mitte üksnes avaliku teenuse puhaskulu tõusu, vaid tegelikult ka ärikulusid.

148 Vaidlustatud otsus ei ole seega piisavalt põhjendatud seoses selle ilmse muudatusega komisjoni meetodis, võrreldes tema varasema praktikaga, ning see ei ole põhjendatud ka seoses ristsubsideerimise ohu puudumisega. See põhjendamiskohustuse rikkumine on kaudne tõend tõsise raskuse olemasolust.

149 M6, keda toetab Canal +, väidab omakorda, et vaidlustatud otsuses ei ole ühtegi kaalutlust, mis tõendaks väidet, et „8. jaanuari 2008. aasta teade ja reklaami lõpliku kadumise kinnitamine [omasid] vahetut mõju France Télévisions'i rahalisele olukorrale".

Peale „teate mõju" ja reklaamitulu languse kirjelduse ei olnud vaidlustatud otsuses ühtegi majanduslikku selgitust 8. jaanuari 2008. aasta teate ja France Télévisions'i halbade reklaamitulemuste otsese põhjusliku seose kohta.

150 Samas tähenduses näitab vaidlustatud otsuse punktis 27 esitatud väide, et „[teatatud] toetus sarnaneb […] rohkem hüvitisega selle mõju eest, mida tekitas normiloova riigi teade reklaamiturult lahkumise kohta, kui aktsionärist riigi kasutatud investeerimisvõimalusega", mis on pealegi kinnitamata ja Prantsusmaa reklaamituru tegelikust olukorrast eemaldunud, et vaidlustatud otsuses puudus üksikasjalik hinnang France Télévisions'i reklaamitulu kaotuse tegelike põhjuste kohta.

151 Mis puudutab vaidlustatud otsuse punktis 9 esitatud väidet konkurentide reaktsiooni kohta, kes olid kohandanud oma äripakkumisi France Télévisions'i reklaamijate püüdmiseks, siis on see mitte üksnes ekslik, vaid ka põhjendamata ning tõendab komisjoni halba informeeritust ning tema analüüsi pinnapealsust.

152 Seega rikkus komisjon oma põhjendamiskohustust. Selle kohustuse rikkumine tõendab tõsiste raskuste olemasolu, mis oleks pidanud komisjoni viima ametliku uurimismenetluse algatamiseni.

153 Komisjon, keda toetavad Prantsuse Vabariik ja France Télévisions, väidab, et vaidlustatud otsus võeti vastu riigiabi sellise esialgse uurimise etapi lõppedes, mille eesmärk on vaid võimaldada komisjonil esimese arvamuse kujundamist kõnealuse abi ühisturuga osalise või täieliku kokkusobivuse küsimuses, ilma et oleks algatatud ametlikku uurimismenetlust. Komisjoni sõnul tuleb niisuguses otsuses, mis on vastu võetud

lühikese tähtaja jooksul, ära näidata üksnes põhjused, millest lähtudes ta on järeldanud, et tal ei tekkinud abi ühisturuga kokkusobivuse hindamisel tõsiseid raskusi. Selline otsus nõuab vaid kokkuvõtlikku põhjendust.

154 Komisjon väidab, et vaidlustatud otsuse konteksti arvestades võeti see vastu pärast kahte heakskiitvat otsust, milles ta leidis, et investeerimistoetused ja kapitalitoetused France Télévisions'i kanalitele kujutasid endast ühisturuga kokkusobivat abi. Kuigi käesolevas asjas uuritud toetus oli erinev varasematest meetmetetest, kuulub see siiski France Télévisions'i avaliku rahastamise üldisesse konteksti, mida nendes otsustes uuriti. Seetõttu märgib komisjon, et ta kasutas käesolevas asjas õigustatult kokkuvõtlikumat põhjendust, võrreldes sellega, kui varasemaid otsuseid ei oleks tehtud.

155 Igal juhul on vaidlustatud otsuses esitatud kõik komisjoni arutluskäigu vajalikud osad ning see vastas täielikult EÜ artikli 253 nõuetele.

156 TF1 argumendi osas, et kuna komisjon väidetavalt ei kogunud vajalikku teavet ega kaalunud talle juba kättesaadavat teavet, siis on vaidlustatud otsuse põhjendused lünklikud, märgib komisjon, et selles argumendis aetakse segi sisuline ja menetluslik küsimus. Komisjon väljendas selgelt vaidlustatud otsuses oma arutluskäiku, mida TF1 ka ei vaidlusta; TF1 leiab üksnes, et see arutluskäik tugineb ebapiisavatele andmetele ega ole veenev. See on aga sisuline küsimus, mitte põhjenduse küsimus, millele komisjon juba esimese väite raames vastas.

157 Mis puudutab argumenti, milles TF1 heidab talle ette, et ta leidis, et igasugune reklaamitulu kaotus (sh avaliku teenusega mitteseotud oletuslikud tulud) tõi kaasa avaliku teenuse puhaskulu tõusu, kuigi vaid avaliku teenusega seotud reklaamitulu võis sellise tõusu kaasa tuua, siis märgib komisjon, et on ilmne, et vaadeldud langus oli tõepoolest avaliku teenuse täitmisega seotud äritulude langus. Nimelt ilmneb vaidlustatud otsusest, et uuritud abi eesmärk oli hüvitada France Télévisions'i reklaamitulu langust (ning avaliku teenuse kulude tõusu). Need tulud pärinesid reklaamide edastamisest France Télévisions'i programmide vahel ja need programmid kuulusid France Télévisions'i avaliku teenuse ülesande alla, nagu ilmneb vaidlustatud otsuse punktist 36. Väidetavalt puuduv selgitus on seega olemas ning komisjon ei mõista, miks peaks vaidlustatud otsust rohkem põhjendama.

158 Mis puudutab TF1-i etteheidet, et komisjon ajas segi äritulud ja äritegevusest saadud puhaskasumi, nii et ta ei kaitsnud end piisavalt ristsubsideerimise riski vastu ning eemaldus oma varasemast praktikast, siis väidab komisjon, et ei olnud mingit alust arvata, et France Télévisions'i ärikulutused võisid 2008. aastal oluliselt väheneda, ja et isegi olukorras, kus France Télévisions oleks loobunud osast töötajatest, kes tegelesid äritegevusega, oleks see lühiajaliselt olnud täiendav kulu. Asjaolu, et komisjon ei spekuleerinud vaidlustatud otsuse tegemise ajal reklaamihalduse kulude oletusliku langusega tulevikus, ei saa mõjutada vaidlustatud otsuse õiguspärasust ning ei lähe vastuollu komisjoni varasemate otsuste lähenemisega.

159 Lõpuks tuleb meenutada, et France Télévisions'i rahastamise vajadus 2008. aastal tekkis nii reklaamitulu vähenemisest, mis oli hinnanguliselt 150 miljonit eurot, kui ka programmikulude tõusust, mis oli hinnanguliselt üle 145 miljoni euro, ehk kokku 300 miljonit, samas kui teatatud toetus oli vaid 150 miljonit eurot. Neid suurusjärke

arvestades kavatseti hüvitada vaid pool France Télévisions'i avaliku teenuse puhaskulude tõusust. Neid suurusjärke silmas pidades olid France Télévisions'i äritegevusega seotud kulud igal juhul väikesed ning nende lühiajaline muutus täiesti märkamatu.

160 Mis puudutab M6-i argumenti, et ta ei hinnanud täpselt konkreetseid tingimusi, mis viisid France Télévisions'i reklaamitulu kaotuseni, siis väidab komisjon, et vaidlustatud otsuse tarvis ei olnud oluline analüüsida nende kaotuste täpseid põhjuseid.

161 Vaidlustatud otsuse punkti 9 põhjenduse osas, mis käsitleb France Télévisions'i reklaamitulu languse põhjuseid, on M6 vaidlustatud asjaolud vaidlustatud otsuse ülesehituses kõrvalise tähtsusega.

162 Mis puudutab M6-i kriitikat vaidlustatud otsuse punkti 27 põhjendusele, mis käsitles turumajanduse tingimustes tegutseva erainvestori kriteeriumi, siis mainib komisjon, et ta ei saa aru selle kriitika täpsest mõttest, ning väidab, et vaidlustatud otsuse see punkt sisaldab vaid mõistlikke argumente, mille ekslikkust ei ole M6 sugugi tõendanud.

Üldkohtu hinnang

163 Tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peavad EÜ artikliga 253 nõutud põhjendused vastama asjaomase akti olemusele ning neist peab selgelt ja

üheselt selguma akti andnud institutsiooni arutluskäik, mis võimaldab huvitatud isikutel võetud meetme põhjuseid mõista ja pädeval kohtul järelevalvet teostada. Põhjendamise nõuet tuleb hinnata koos antud juhtumi asjaoludega, nimelt akti sisu, põhjenduste olemuse ja huviga, mis võib olla adressaatidel või teistel otseselt ja isiklikult aktiga seotud isikutel selgituste saamiseks. Ei ole nõutud, et põhjendused täpsustaksid kõiki faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, kuna otsuse põhjenduste vastavust EÜ artikli 253 nõuetele tuleb hinnata mitte ainult selle sõnastust, vaid ka konteksti ja asjaomase valdkonna õiguslikku regulatsiooni silmas pidades (Euroopa Kohtu 22. märtsi 2001. aasta otsus kohtuasjas C-17/99: Prantsusmaa *vs.* komisjon, EKL 2001, lk I-2481, punktid 35 ja 36, ja 22. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-333/07: Regie Networks, EKL 2008, lk I-10807, punkt 63; Üldkohtu 22. oktoobri 1996. aasta otsus kohtuasjas T-266/94: Skibsvaerftsforeningen jt *vs.* komisjon, EKL 1996, lk II-1399, punkt 230).

164 Mis puudutab TF1-i argumenti (vt eespool punkt 145), et vaidlustatud otsuse põhjendus on lünklik, kuna komisjon ei kogunud vajalikku teavet ega kaalunud talle juba kättesaadavat teavet, siis tuleb see argument tagasi lükata, kuna see läheb tegelikult segi sisulise kriitikaga, milles heidetakse ette teabe ja komisjoni uurimise väidetavat ebapiisavust, mis on juba eelmiste tühistamisväidete raames tagasi lükatud.

165 Mis puudutab TF1-i argumenti (vt eespool punktid 146 ja 147), mille kohaselt jättis komisjon ilma põhjenduseta kõrvale oma varasema praktika, kui ta tunnistas avalike vahendite asendamist ärivahenditega France Télévisions'i kogu reklaamikaotuse ulatuses, siis tuleb meenutada, et proportsionaalsuse kriteeriumi järgimine nõuab, et „riigiabi [ei tohi] ületada avaliku teenuse eesmärgi täitmisega seotud netokulusid, võttes arvesse ka muud avaliku teenuse eesmärgi täitmisest saadavat otsest või kaudset

tulu" (ringhäälinguteatise punkt 57); komisjon lisas, et „[s]eetõttu tuleb abi proportsionaalsuse hindamisel arvesse võtta puhaskasu, mida avaliku teenuse väline tegevus saab seoses avalike teenuste osutamisega" (selle teatise punkt 57).

166 Samas tähenduses märkis komisjon RAI otsuses, et „hüvitis on lubatud üksnes puhaskulu osas, mis on seotud avaliku teenuse ülesandega", et „[s]ee tähendab, et tuleb arvesse võtta avalikust teenusest tulenevad otsesed ja kaudsed tulud", ja seega, et „avaliku teenuse kogukulude summast […] tuleb lahutada näiteks reklaami puhastulu, mis saadi avaliku teenuse hulka kuluvate programmide edastamise käigus ning puhastulu, mis tuleneb seda tüüpi programmide müügist" (RAI otsuse punkt 123).

167 Kuivõrd esiteks tugineb TF1-i eespool kirjeldatud argument seisukohale, et avaliku teenusega mitteseotud äritulusid ei saa maha arvata avaliku teenuse brutokulutustest, millega kaasneb, et selliste äritulude langus ei saa tõsta avaliku teenuse puhaskulusid (vt eespool punkt 146), siis piisab märkimisest, et käesolevas asjas tuvastatud äritulude langus puudutas avaliku teenusega seotud tulusid, kuna tegu oli France Télévisions'i edastatud avaliku teenuse programmide vahele lisatud reklaamiaja müügist saadud tuludega. Seega ei kaldunud komisjon sugugi kõrvale oma varasemast praktikast, leides, et France Télévisions'i reklaamitulu langus tõi kaasa avaliku teenuse puhaskulude tõusu.

168 Kuivõrd teiseks heidab TF1 eespool viidatud argumendiga – sellel kujul, nagu see on repliigis esitatud – komisjonile ette seda, et ta ajas segi äritulud ja puhaskasumi ning tunnistas seega (kaldudes nii kõrvale oma varasemast praktikast ja ilma mingi selgituseta), et teatatud toetus võis hüvitada ärikulusid, siis on juba sedastatud (vt eespool punktid 90 ja 91), et komisjon ei ajanud viidatud mõisteid segi, vaid leidis sisuliselt, et äritulude langusega 2008. aastal ei kaasnenud ärikulutuste nii suurt langust, mis võis

takistada proportsionaalse seose loomist selle tulu vähenemise ja puhaskasumi vahel, ja seega ka tulu vähenemise ja avaliku teenuse puhaskulude tõusu vahel. Seda hinnangut arvestades ei kaldunud komisjon kõrvale oma varasemast praktikast.

169 Eelnevatest kaalutlustest ilmneb, et kuna komisjon ei kaldunud kõrvale oma varasemast praktikast, siis tuleb TF1-i argument, mis käsitleb sellega seoses põhjenduse puudumist, tagasi lükata, kuna see tugineb ekslikule eeldusele.

170 Mis puudutab M6-i argumente (vt eespool punktid 149–151), milles ta heidab sisuliselt ette reklaamitulu languse täpsete põhjuste ebapiisavat uurimist ja seda, et vaidlustatud otsuse punktis 9 esitatud komisjoni väide konkurentide reaktsiooni osas 8. jaanuari 2008. aasta teatele oli ekslik ja põhjendamata, siis tuleb märkida, et need argumendid lähevad sisuliselt segi eelmiste tühistamisväidete raames juba tagasi lükatud argumentidega.

171 Eelnevatest kaalutlustest ilmneb, et käesolevad tühistamisväited, mis käsitlevad põhjendamiskohustuse rikkumist, tuleb tagasi lükata.

172 Kuna kõik hagejate väited on tagasi lükatud, siis tuleb käesolev hagi rahuldamata jätta.

**Kohtukulud**

173 Vastavalt kodukorra artikli 87 lõikele 2 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Sama kodukorra artikli 87 lõike 4 kohaselt kannavad menetlusse astuvad liikmesriigid ise oma kohtukulud.

174 Kuna hagejad on kohtuvaidluse kaotanud, jäetakse nende kohtukulud nende endi kanda ja vastavalt komisjoni ja France Télévisions'i nõuetele mõistetakse neilt välja komisjoni ja France Télévisions'i kohtukulud.

175 Hageja nõuete toetuseks menetlusse astunud Canal + ja komisjoni nõuete toetuseks menetlusse astunud Prantsuse Vabariik kannavad ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (viies koda)

otsustab:

**1. Jätta hagid rahuldamata.**

2. **Mõista Euroopa Komisjoni ja France Télévisions'i kohtukulud kohtuasjas T-568/08 välja Métropole télévision'ilt (M6), kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud selles kohtuasjas.**

3. **Mõista Euroopa Komisjoni ja France Télévisions'i kohtukulud kohtuasjas T-573/08 välja Télévision française 1 SA-lt (TF1), kes ühtlasi kannab ise oma kohtukulud selles kohtuasjas.**

4. **Prantsuse Vabariik ja Canal + kannavad ise oma kohtukulud kohtuasjades T-568/08 ja T-573/08.**

Vilaras Prek Ciucă

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 1. juulil 2010 Luxembourgis.

Allkirjad